

нея до двайсетъ и двѣ хиляды души. Самъ си Авессаломъ бѣгаше възсѣднѣлъ на катъръ, и когато той прѣпускаше бърже подъ единъ голѣмъ и кичастъ дрѣнъ, косата му са заплете въ клонѣто на дрѣнътъ катърътъ минѣ подъ него, а той обвиснѣ. (Царс. Б. ѿн. 6—9.).

§. 126. *Авессаломъ са убива.*

Единъ воинъ видѣ Авессалома обвиснѣлъ и не посмѣи да подигне рѣка на него, но извѣсти на Іоава, а той съ мърманье му рече: Трѣбаше да убиешъ нечестивыйтъ момъкъ. — Но царьтъ, отговори пръвыйтъ, прѣдъ мене ти зарѣча да не убивашъ сына му. — Азъ, рече Іоавъ, нѣма да го оставѣ. — Тозъ часъ зе три стрѣлы и гы заби въ гърдытъ на Авессалома. И докато Авессаломъ още трептѣше обвиснѣлъ на дрѣнътъ, орѣженосцытъ на Іоава го нападнѣхъ и добихъ. (Царс. Б. ѿн. 10—28.).

§. 127. *Давидъ оплаква загубата на сына си.*

Въ туй врѣме Давидъ сѣдѣше у градскытъ врата и чакаше крайтъ на сраженіето, и най са безпокоѣше за животътъ на сына си. А когато му дойде извѣстіе че враговетъ са навихъ и че Авессаломъ са уби, той не само не са зарадва за побѣдата, но и безмѣрна скърбъ осѣти за смъртьта на сына си, и като са покачи на горницата на вратата плачѣше и нареждаше: „Сыне мой Авессаломе! Авессаломе сыне мой! по добръ да бѣхъ азъ умрѣлъ на мѣсто тебе! Авессаломе, сыне мой!“ (Царс. Б. ѿн. 18.).